

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	2025010035
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2025010035.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 28. augusta 2025 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného Y.O. Z. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/13/2025, z 22. júla 2025

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 druhá veta Trestného poriadku odvolanie odsúdeného Y. Z. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/13/2025, z 22. júla 2025 tak, že:

„I. Podľa § 17 odsek 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa rozsudok Krajského súdu v Leoben, sp. zn. 35 Hv 24/24w zo dňa 09.12.2024, právoplatný dňa 18.03.2025 v spojení s rozhodnutím Vyššieho krajského súdu Graz, sp. zn. 8 Bs 5/25h zo dňa 18.03.2025, právoplatným dňa 18.03.2025, vo vzťahu k osobe odsúdeného Y. Z. nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom T. F.. F. XXXX/XX, I., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Kráľová, ktorým bol uznaný zo závažného zločinu ťažkej a lúpežnej krádeže spáchanej v rámci zločineckej skupiny podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 130 odsek 1 prvý a druhý prípad, § 131 prvý prípad, čiastočne v spojení s § 15 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, na tom skutkovom základe, že:

s osobitne stíhaným I. Z. a O. O. vedomým a spoločným konaním v nižšie uvedených časoch a na nižšie uvedených miestach ako člen zločineckej skupiny, konkrétne zoskupenia, skladajúceho sa z viac ako dvoch osôb, vytvoreného na dlhší čas za účelom vykonania jednej alebo viacerých nielen nepatrných krádeží, vykonávaných jedným alebo viacerými členmi skupiny, za spoluúčasti ďalšieho člena tejto skupiny, sčasti vzal a sčasti sa pokúsil vziať cudzie hnutelné veci oprávneným osobám nižšie uvedených pobočiek obchodnej siete J. s úmyslom, protizákonne obohatiť seba alebo tretie osoby privlastnením si týchto vecí, pričom zabalili potraviny, alkohol, batérie do náradia, holiace strojčeky a čepele, ale aj farby na vlasy do nákupných vozíkov, sčasti opúšťali obchody bez zaplatenia tovarov a

prekladali tovar do vozidla Audi A6, prihláseného na U. Q. so slovenskou poznávacou značkou V-XXXEE a utiekli, sčasti sa o to pokúšali, pričom naplnené nákupné vozíky nechali v obchodoch a utiekli, lebo boli prichytení pri čine zamestnancami, pričom I. Z. a Y. Z. vzali cudzie hnutelné veci v hodnote prevyšujúcej 5000,-EUR v hodnote 9.263,44 EUR a konali v úmysle, zaobstarat' si opakovaným páchaním krádeží rovnakého druhu po dlhší čas za spoluúčasti iného člena zločineckej skupiny nielen nepatrný, ale aj stály príjem, ktorý v priemere ročne prevyšuje čiastku 400,00 EUR mesačne, a vykonali dva takéto skutky, pod bodom I. a II., konkrétne:

I. I. Z., Y. Z. a O. O.

- 1) dňa 8.septembra 2022 vo C. K. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary v bližšie neurčenej hodnote, pri prekládke tovaru do osobného motorového vozidla boli prichytení a z toho dôvodu časť ukradnutého tovaru nechali v nákupnom vozíku a utiekli;
- 2) dňa 10. septembra 2022 v obci Z. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary bližšie neurčenej hodnoty, pričom zostalo pri pokuse, pretože ešte v obchode boli pristihnúť predavačkou a zanechali tam plný nákupný vozík s tovarom a utiekli;
- 3) dňa 11. októbra 2022 v obci Y., tak, že tovar v hodnote 1.406,92 EUR zabalili do nákupného vozíka, pričom zostalo pri pokuse, iba preto, lebo ešte v obchode ich spozorovala zamestnankyňa, preto ulúpený tovar ponechali na mieste a utiekli;

II. I. Z. a Y. Z.

- 1) dňa 4. októbra 2022 v obci A. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary v hodnote 2.368,85 EUR, pričom zostalo pri pokuse, pretože v obchode ich pristihla predavačka a zanechali tam plný nákupný vozík s tovarom a utiekli;
- 2) dňa 7. októbra 2022 v obci E. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary v hodnote 1.500,00 EUR, pričom zostalo pri pokuse, pretože pri odchode z obchodu ich spozorovala a oslovila predavačka, z toho dôvodu ušli a zanechali tam nákupný vozík plný tovaru;
- 3) dňa 7. októbra 2022 v obci F. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary v hodnote 2.243,55 EUR, pričom zostalo pri pokuse, pretože pri odchode z obchodu ich prenasledovala predavačka až na parkovisko a oslovila ich, z toho dôvodu tam nechali plný nákupný vozík a utiekli;
- 4) dňa 7. októbra 2022 v obci Q. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary v hodnote 1.150,03 EUR, pričom zostalo pri pokuse, lebo ich oslovila predavačka, a preto tam nechali lup a utiekli;
- 5) dňa 11. októbra 2022 v obci Z. oprávneným osobám tamojšej pobočky obchodnej siete J. tovary v hodnote 2.001,01 EUR, pričom boli pri prekládke tovaru do osobného motorového vozidla prichytení vedúcim pobočky O. K. a proti tomuto použili násilie, aby ukradnutý tovar zostal im alebo tretím osobám, pričom Y. Z. vrazil ešte sčasti plný nákupný kôš do O., ktorému zasiahol hornú časť stehna, tento následne otvoril zadné dvere osobného motorového vozidla na strane vodiča, pričom I. Z. autom cúval dozadu tak, že O. K. dverami auta zachytil chrbát, tak, že tento musel odskočiť na bok.

Obžalovaný sa skutkami, uvedenými pod bodmi I. a II., dopustil spáchania zločinu závažnej a profesionálnej krádeže, sčasti v štádiu pokusu, a sčasti lúpežnej krádeže, spáchanej v rámci zločineckej skupiny podľa §§ 127,128 odsek 1 číslo 5, 130 odsek 1 prvý a druhý prípad, 131 prvý prípad, sčasti v spojení s § 15 odsek 1 rakúskeho trestného zákonníka (StGB), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 912 dní.

II. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený Y. Z. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„[...] Z obsahu spisového materiálu je zjavné, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s evidovaným trvalým pobytom v meste I., okres I., na adrese Ulica F.. F.Á. XXXX/XX. V dôsledku tejto skutočnosti je na konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia v danej veci príslušný Krajský súd v Trnave [...] V prvom rade krajský súd preskúmal, či sú splnené podmienky v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, pričom zistil, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt. Existenciu obvyklého pobytu odsúdeného na území Slovenskej republiky mal krajský súd za preukázanú z lustrácie v registri obyvateľov, z ktorej je zjavný trvalý pobyt odsúdeného na území Slovenskej republiky a rodinné väzby,

ktoré má odsúdený na území Slovenskej republiky. Ďalej krajský súd v súvislosti so záverom o obojstrannej trestnosti konštatuje, že v predložennom osvedčení justičný orgán štátu pôvodu priradil trestné činy spáchané odsúdeným na území Rakúskej republiky ku kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, kde je uvedená kategória trestných činov ako účasť na zločinnom spolčení a § 4 ods. 3 písm. r) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, v ktorom je uvedená kategória trestných činov organizovanej alebo ozbrojenej krádeže alebo lúpeže, pričom z predloženého osvedčenia vyplýva, že v štáte pôvodu je možné za trestný čin najprísnejšie trestný uložiť trest odňatia slobody od piatich do pätnástich rokov. Vzhľadom na to, že boli splnené všetky zákonné podmienky uvedené v § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí (1. priradenie spáchaného trestného činu ku kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a 2. za spáchaný trestný čin možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky), krajský súd neskúmal, či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (tzv. obojstranná trestnosť). [...]

Krajský súd preskúmal, či nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutia. Po preskúmaní predložené spisového materiálu a po oboznámení sa so všetkými listinami, najmä s predloženým osvedčením, krajský súd, aj s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1, ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, resp. § 16 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by oprávňovali odmietnuť vydanie rozhodnutia o uznaní vo vzťahu k rozsudku Krajinského súdu Leoben, sp. zn. 35 Hv 24/24w zo dňa 09.12.2024, právoplatnému dňa 18.03.2025 v spojení s rozhodnutím Vyššieho krajinského súdu Graz, sp. zn. 8 Bs 5/25h zo dňa 18.03.2025, právoplatného 18.03.2025. [...]

Keďže krajský súd nezistil žiaden dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozsudku Krajinského súdu Leoben, sp. zn. 35 Hv 24/24w zo dňa 09.12.2024, právoplatnému dňa 18.03.2025 v spojení s rozhodnutím Vyššieho krajinského súdu Graz, sp. zn. 8 Bs 5/25h zo dňa 18.03.2025, právoplatného 18.03.2025, tak postupom podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodol o uznaní tohto rozhodnutia a súčasne o výkone uloženej trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody vo výmere 912 dní bez premeny, nakoľko takáto trestná sankcia a jej trvanie sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky. [...]

V rámci tohto [druhého] výroku týkajúceho sa zaradenia odsúdeného do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, tunajší súd rešpektoval kritériá uvedené v § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, podľa ktorých nesmie prevzatý výrok o treste zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii. V tejto súvislosti nie je možné posúdiť, ku ktorému stupňu stráženia podľa § 48 Trestného zákona by zodpovedali aktuálne podmienky výkonu trestu v Rakúskej republike. Preto tunajší súd postupoval v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného a odsúdeného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s najmiernejším, teda s minimálnym stupňom stráženia.“

Odsúdený Y. Z. podal proti označenému rozsudku krajského súdu do zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku (č. 1. 97) stručné odvolanie, v ktorom uviedol, že chce vykonávať trest v Rakúskej republike, nakoľko tam spáchal trestný čin.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odsúdený odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného Y. Z. nie je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Pokiaľ ide o úvahy a závery súdu prvého stupňa, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia (§ 16 zákona č. 549/2011 Z. z.) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Pre doplnenie rozsudku súdu prvého stupňa a v reakcii na námietky odsúdeného odvolací súd uvádza nasledovné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. a rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval plne v súlade so zákonom, keď svoju pozornosť zamerlal výlučne na prieskum dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia a keď takéto dôvody nezistil, správne napadnutým rozsudkom rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia rakúskeho súdu. Najvyšší súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku, v podrobnostiach na ňu odkazuje a uvádza, že rovnako dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v odsúdeného prípade nevzhladol.

Nad rámec odôvodnenia súdu prvého stupňa najvyšší súd dopĺňa, že pojem „obvyklý pobyt“ podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. označuje miesto, kde sa osoba spravidla fakticky zdržiava, kde má svoju domácnosť a pracovné či iné materiálne väzby. Obvyklý pobyt sa posudzuje materiálne, pričom rozhodujúcimi faktormi sú napríklad uzavretie pracovnej zmluvy, rodinné väzby, štúdium alebo iné obdobné aktivity na danom území. Tento pobyt sa pritom musí líšiť od krátkodobého alebo náhodného pobytu, akým je dovolenka, pracovná stáž a podobne.

Z obsahu spisu síce priamo nevyplýva, že by odsúdeného obvyklý pobyt bol priamo na adrese jeho trvalého bydliska v Slovenskej republike, avšak s prihliadnutím na odpis z registra trestov (č. l. 18 a nasl. súdneho spisu), lustráciu v databáze súdov (č. l. 21 a nasl. súdneho spisu) a odsúdeného rodinné väzby na území Slovenskej republiky možno s dostatočnou určitosťou pre účely skúmania naplnenia podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. konštatovať, že odsúdený má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky aj napriek tomu, že sa určitý čas zdržiaval aj na území Rakúskej republiky.

Osobitne vo vzťahu k odvolacej námietke odsúdeného Y. Z. najvyšší súd uvádza, že dôvody rozhodnutia o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia sú vymedzené v ustanovení § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. taxatívne. Medzi tieto taxatívne stanovené dôvody nepatrí skutočnosť uvádzaná odvolateľom, že trestný čin bol spáchaný v Rakúskej republike. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažuje námietku odsúdeného uvedenú v zápisnici o verejnom vyhlásení odvolaním napadnutého rozsudku za relevantnú pre konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, pričom možno konštatovať, že táto námietka nijako nespochybňuje zákonnosť alebo vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd tiež postupoval správne, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Obdobne tak súladne so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného Y.O. Z. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (s poukazom na viazanosť zásadou zákazu reformatio in peius podľa § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.). Keďže stupeň stráženia v rozsudku rakúskeho súdu uvádzaný nebol, zaradením do stredného stupňa by došlo k zhoršeniu jeho postavenia.

Odvolací súd napokon uzatvára, že súd prvého stupňa dospel k napadnutému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu ďalšiu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné odvolacím súdom osobitne vyriešiť.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.